

"L'extrema esquerra no ha connectat amb el jovent"

Gabriel Colomé, professor de ciència política a la Universitat Autònoma de Barcelona, comenta breument les causes principals de la desfeta de l'extrema esquerra als Països Catalans.

MIREIA MARGENAT

Es pot aplicar la denominació d'extrema esquerra a tots els partits que es troben fora de l'arc parlamentari?

—No exactament. Més aviat s'aplicaria als partits d'esquerra que opten per una ruptura amb el sistema actual, per l'establiment d'un estat socialista. Bàsicament definiria una actitud antisistema... Cal dir que és una denominació demonitzada, amb connotacions pejoratives.

—Quins han estat, a grans trets, els motius de la desaparició de l'extrema esquerra?

—És un món hermètic, que agrupa gent que bàsicament milita per una qüestió vital, que no aspira a governar en vida... A més, la realitat no s'adiu als seus postulats. Tampoc no han connectat amb les generacions post-materialistes, més preocupades per uns altres problemes. El seu llenguatge no arriba a les noves generacions. Pensa que avui cal fer una classe als universitaris per explicar-los què és el PSUC, quan l'any 81 tothom ho donava per entès. És una generació de la imatge, no de la lectura..., i el discurs de l'extrema esquerra no els diu res. Hi ha molts valors que han canviat, els joves d'avui visualitzen la lluita pel poder com una cosa estèril.

—I on ha anat a parar tota aquella gent d'ideologia marxista radical?

—És un fenomen divertit. Els qui resten han vist com molts dels companys són avui gent encorbada i amb cotxe oficial. Molts dels dirigents dels governs socialistes francesos venien d'aquí: el diari *Libération*, per exemple, té els orígens en aquest entorn. Igual passa a Espanya: Guillermo Cortázar, avui del PP, és un ex-membre de Bandera Roja.

—Es d'aquesta extrema esquerra que també ha sortit l'esquerra alternativa?

—Sí, és una esquerra que s'oposa a la figura del partit clàssic, considerat escleròtic, i que mira cap als nous moviments alternatius. El comunisme evolucionat va en aquest sentit. Alguns estudiosos parlen de valors post-materialistes. Les noves generacions ja no tenen el problema econòmic. S'imposen uns nous valors, com el de la solidaritat, el de la in-submissió, el de l'ecologia... Els partits de l'esquerra clàssica potser no han sabut acostar-se a aquests nous valors. Molts dels líders de l'extrema esquerra de la transició s'han ressituat entorn d'aquest movi-

Gabriel Colomé: "Els qui resten han vist com molts companys són avui gent encorbada i amb cotxe oficial."

ments alternatius de caràcter assembleari, una estratègia que aquests líders dominen força bé.

—Amb les actuals circumstàncies socioeconòmiques, de crisi, és possible un ressorgiment de l'extrema esquerra?

—De l'extrema esquerra, no ho sé, però sí que ho hauria de ser de l'esquerra tradicional. Hi ha un seguit de condicions, de polítiques governamentals, que haurien de fer possible aquest ressorgiment.

—Però, en canvi, és l'extrema dreta allò que resorgeix amb força...

—És que el seu discurs és més fàcil, perquè es basa en els temors atàvics de la societat, com el de la immigració, posem per cas. Hauríem de començar a treballar en el sentit d'una educació de la cultura de la diversitat. Encara som una societat monocolor, però això podria canviar ben aviat... F. V.